

REDAKCJA NAUKOWA

BEATA KARPIŃSKA-MUSIAŁ MAGDALENA PANOŃKO

TUTORING JAKO SPOTKANIE

HISTORIE INDYWIDUALNYCH PRZYPADKÓW

REDAKCJA NAUKOWA
BEATA KARPIŃSKA-MUSIAŁ MAGDALENA PANOŃKO

TUTORING JAKO SPOTKANIE

HISTORIE INDYWIDUALNYCH PRZYPADKÓW

Zamów książkę w księgarni internetowej

proinfo.pl
księgarnia internetowa

Recenzent
Dr hab. Krystyna Ablewicz

Wydawca
Małgorzata Stańczak

Redaktor prowadzący
Janina Burek

Opracowanie redakcyjne
Iwona Pisiewicz

Korekta i łamanie
Wojciech Prażuch

Projekt graficzny okładki
Studio Kozak

Zdjęcie wykorzystane na okładce
© *Fotolia.com/contrastwerkstatt*

Ta książka jest wspólnym dziełem twórcy i wydawcy. Prosimy, byś przestrzegał przysługujących im praw. Książkę możesz udostępnić osobom bliskim lub osobiście znanym, ale nie publikuj jej w internecie. Jeśli cytujesz fragmenty, nie zmieniaj ich treści i koniecznie zaznacz, czyje to dzieło. A jeśli musisz skopiować część, rób to jedynie na użytek osobisty.

prawolubni

Szanujmy prawo i własność.
Więcej na www.legalnakultura.pl
Polska Izba Książki

© Copyright by Wolters Kluwer Polska SA, 2018

ISBN 978-83-8124-289-9

Dział Praw Autorskich
01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33
tel. 22 535 82 19
e-mail: ksiazki@wolterskluwer.pl

www.wolterskluwer.pl
księgarnia internetowa www.profinfo.pl

Spis treści

Przedmowa.....	9
CZEŚĆ I. TUTORING PRZESTRZENIĄ KSZTAŁCENIA UKIERUNKOWANEGO NA CAŁOŚCIOWY ROZWÓJ PODOPIECZNEGO	13
Rozdział 1. O nierozłączności kształcenia naukowego i rozwoju osobistego	15
<i>Beata Karpińska-Musiał</i>	
Rozdział 2. Misja tutora	19
<i>Magdalena Panońko</i>	
Rozdział 3. Znaczenie refleksyjności – dlaczego studium przypadku?	25
<i>Beata Karpińska-Musiał</i>	
Rozdział 4. Słowo o współczesnych uwarunkowaniach instytucjonalnych i systemowych w oświacie i szkolnictwie wyższym	28
<i>Beata Karpińska-Musiał</i>	
CZEŚĆ II. STUDIA PRZYPADKÓW NA RÓŻNYCH ETAPACH KSZTAŁCENIA	33
Rozdział 5. Szkolnictwo podstawowe, gimnazjalne i ponadgimnazjalne	35
<i>Magdalena Panońko</i>	
Mamy po prostu być. Spotkania z Tosią i jej matematycznym „baranem”	39
<i>Katarzyna Weinerowska-Bords</i>	
Jak oswoić „niedźwiedzia”, czyli rzecz o własnych słabościach	48
<i>Małgorzata Szeliągiewicz</i>	
Dobrze, spróbuję, czyli eksperyment „Tutoring”	59
<i>Agnieszka Buksińska</i>	
O odwadze spełniania własnych marzeń	73
<i>Sławomira Czarnecka</i>	
O fenomenie spotkania w relacji tutorskiej	82
<i>Elżbieta Błachowicz</i>	

Tutoring – nauczyciel i uczeń zupełnie inaczej	98
<i>Honorata Olejniczak</i>	
Przemiana	127
<i>Agnieszka Sawka</i>	
Tutoring w sporcie	136
<i>Andrzej Głowacki</i>	
Tutoring jako wirus szczególnie zaraźliwy	145
<i>Anna Tulczyńska</i>	
Rozdział 6. Szkolnictwo wyższe	155
<i>Beata Karpińska-Musiał</i>	
Nida.....	164
<i>Maria Augustyniak</i>	
Tutoring jako zaproszenie do aktywności – przypadek Justyny	169
<i>Monika Czyżewska</i>	
Spotkanie z Cudowną Dziewczyną	179
<i>Katarzyna Jereczek-Korzeniewska, Ewa Woźniak</i>	
„Kiedy uczeń jest gotowy, pojawia się mistrz” – samorodny tutoring skrojony na miarę potrzeb ucznia	190
<i>Anna Kaczorowska</i>	
Jeden temat – dwa eseje – wiele emocji	202
<i>Joanna Ewa Szafraniec</i>	
Dialog tutorski: „Esej za eseje”	213
<i>Tomasz Zarzycki, Patrycja Nowakowska</i>	
Tutoring akademicki – praktyka tutorska na studiach doktoranckich Wydziału Biologii Uniwersytetu Gdańskiego	222
<i>Agnieszka Kowalkowska</i>	
Od studenckiej pasji do akademickiego rozwoju	233
<i>Agnieszka Marcinowska, Luiza Galbarczyk-Gąsiorowska, Małgorzata Cegiłka</i>	
Personalizacja zajęć grupowych za pomocą tutoringu	253
<i>Marlena Lembicz, Martyna Dominiak</i>	
Dwie historie inicjacji tutoringowej z perspektywy krystalizowania celu kształcenia i budowania kultury studiowania	264
<i>Agnieszka Dziedziczak-Foltyn</i>	
„Dialogi równoległe” – wykorzystanie języka obrazu w spotkaniu tutoringowym	276
<i>Małgorzata Karczmarzyk</i>	

Hybrydowy tutoring akademicki	287
<i>Anna Turula</i>	
Praca seminaryjna na filologii jako poligon dla tutoringu	302
<i>Sebastian Dusza</i>	
Przestrzeń akademickiej dyskusji: Beckett Research Group in Gdańsk	317
<i>Tomasz Wiśniewski</i>	
Tutoring międzyobszarowy w Katedrze Sławistyki Uniwersytetu Gdańskiego	327
<i>Katarzyna Stępińska</i>	
Tutoring jako trudne spotkanie z Tomaszem, który za szybko się usamodzielił	341
<i>Jakub Kwaśny</i>	
Szlifowanie diamentu w drodze na szczyt – (nie)przypadkowa podróż z Klaudią	352
<i>Beata Karpińska-Musiał</i>	
Posłowie i podziękowania	377
O autorach	379

Przedmowa

Tutoring jako forma edukacji spersonalizowanej coraz bardziej żywiłowo, chociaż nie bez trudu, przedostaje się w ostatnich latach do struktur kształcenia wszystkich poziomów edukacji formalnej i nieformalnej w Polsce. W burzliwym okresie reform w oświacie oraz szkolnictwie wyższym jest postrzegany przez rosnące grono inicjatorów zmiany oddolnej z jednej strony jako panaceum na problemy edukacji masowej i rosnącą potrzebę skupienia się na rozwoju młodego pokolenia w jednostkowym wymiarze, a z drugiej jako wielka szansa na elitarne kształcenie w obszarze wiedzy oraz kompetencji społecznych pożądanym współcześnie na rynku pracy. W swym rozwojowym i naukowym wymiarze mądrze realizowany tutoring stanowi niezwykłą przestrzeń do przygotowania młodego człowieka do życia bardziej spełnionego, zgodnego z jego pasją, możliwościami i pragnieniami.

Każdy proces tutorski, a nawet **każdy tutorial jest indywidualnym przypadkiem: spotkaniem wyjątkowym**. Ma swój kontekst, tło, powody, trajektorię, rezultaty, nastrój i głębię. Jest *spotkaniem* w znaczeniu dialogu dwóch Podmiotów, Osób, które dają sobie nawzajem uwagę, wiedzę, wsparcie, inspirację i twórczą krytykę. Dlatego też wierzymy, że warto się tymi historiami podzielić w środowisku akademickim i szkolnym, a najlepszym środkiem służącym temu celowi jest prezentowana książka: zbiór indywidualnych przypadków pracy tutorskiej.

Do udziału w monografii zgłosiło się łącznie 31 autorów. Niektóre przypadki są autorstwa dwóch lub trzech osób, stąd też ostatecznie **książka składa się z 26 opowieści o przypadkach wyjątkowych spotkań edukacyjnych**. Dziewięć z nich opisuje historie z wcześniejszych etapów kształcenia, a siedemnaście pochodzi z obszaru akademii. Autorzy wywodzą się z dziewięciu szkół oraz dziesięciu różnych uczelni wyższych w Polsce, a co najważniejsze – z wielu bardzo różnych dziedzin naukowych i przedmiotowych. Prawie wszyscy są absolwentami Szkół Tutorów lub Szkół Tutorów Akademickich Collegium Wratislaviense, ośrodka powstałego w 2010 roku, którego misją jest edukowanie i inspirowanie do rozwijania przez podopiecznych swojego najwyższego potencjału. Collegium skupia zespół ekspertów i trenerów z unikatowym doświadczeniem w edukacji spersonalizowanej (także w edu-

kacji anglosaskiej), który już w 2006 roku zainicjował pierwsze programy kształcące tutorów we Wrocławiu i innych miastach w Polsce. Collegium podejmuje także starania związane z promowaniem wysokich standardów tutoring, czemu ma służyć zainaugurowany w 2017 roku Program Akredytacji Tutorskiej¹. W związku z sięgającą trzech tysięcy liczbą absolwentów samego Collegium udało się na stronach niniejszej monografii stworzyć mozaikę tak różnorodnych tematów w tak wielu kontekstach instytucjonalnych. Historie są niezwykle i pokazują ogromny potencjał, jaki tkwi zarówno w tutoring rozwojowym, jak i naukowo-akademickim. Opowiadają o spotkaniach z podopiecznymi bardzo nieśmiałymi, niepewnymi swej edukacyjnej tożsamości, którym sama uwaga i wysłuchanie przez tutora przewartościowały ich świat i pozwoliły uwierzyć w siebie. Inni studenci lub uczniowie potrzebowali tylko wsparcia, ustrukturyzowania swoich działań przez życzliwego tutora, który potrafił nadać kierunek i tempo ich planowanym krokom. Są też historie o uczniach i studentach wyjątkowo zdolnych, którzy głodni byli tutoring naukowy, by lada moment przeskoczyć swego własnego mistrza. W każdej historii widać też, jak różne mogą być odstony tutoring w zależności od dyscypliny, w ramach której mistrz i uczeń się poruszają i którą eksplorują.

Opisane przypadki obrazują także proces dojrzewania samych tutorów. Jest to niezwykła, naszym zdaniem, wartość dodana tej monografii. Pisząc swoje historie, Autorzy niejako „na żywo” obserwowali swój stosunek do wykonanego zadania, tworzyli refleksję nad własną praktyką, analizowali swą pracę ponownie. Stali się „refleksyjnymi praktykami” (Shoen 1983), a refleksja i namysł nad przebiegiem cyklu tutorskiego jest podstawową kompetencją i cechą dobrego tutora. Mamy zatem, jako redaktorki i zarazem wielkie entuzjastki tutoring, nadzieję, że idea powstania tej książki dała wszystkim uczestnikom tutoriali: podopiecznym i tutorom, niezwykłą okazję do spisania ważnego, osobistego doświadczenia edukacyjnego.

Książka podzielona została na dwie główne części. W pierwszej budujemy tło teoretyczne wdrażania tutoring, nie skupiając się jednak na podstawowych, znanych już w środowiskach szkolnych i uczelnianych, założeniach tego typu kształcenia. Wprowadzamy jedynie kilka wątków ważnych dla przyjętej perspektywy studium przypadku realizowanego też jako metoda pracy badawczej w pedagogice. Uważamy bowiem, że właśnie *case study* najlepiej oddaje specyfikę spersonalizowanej relacji w dialogu nauczyciela/tutora z uczniem. To tutaj pojawia się najgłębiej refleksja, namysł nad sobą, swoimi umiejętnościami, a także rozwojem. Jednocześnie indywidualne historie ze swoją różnorodnością realizują się przecież w instytucjach poddawanych różnym zmianom

¹ Z charakterem działalności Collegium Wratislaviense oraz ofertą szkoleń eksperckich i programów rozwojowych można zapoznać się na stronie: www.cw.edu.pl

administracyjno-formalnym w tempie dotąd nieznanym. Część pierwsza poświęcona jest zatem metodologii, pogłębieniu naszego rozumienia misji tutora oraz krótkiemu wprowadzeniu w „klimat” możliwości, metodologii i specyfiki realizowania tutoringu w murach szkół i uczelni.

W części drugiej zamieszczone zostały indywidualne historie tutorskie. Są to opowieści tak różne, jak różni są ich Autorzy, ich specjalizacje przedmiotowe, cele dydaktyczne, podopieczni i ich problemy oraz ambicje. Podczas konstruowania koncepcji książki długo zastanawialiśmy się, według jakiego klucza podzielić opisywane przypadki. Zgodnie z tym, co piszemy w części pierwszej, trudno traktować rozłącznie tutoring rozwojowy i czyisto naukowy (akademicki). Stąd też taki podział byłby trudny. Podobnie płynna – chociaż zauważalna – jest granica pomiędzy tekstami napisanymi analitycznie w formule akademickiego artykułu a takimi, które przypominają swobodną refleksję napisaną „od serca”². Nie postawiłyśmy tutaj rygorystycznych wymogów metodologicznych, chociaż studium przypadku ma swoją określoną strukturę i formę. Zgodnie jednak z głoszoną zasadą personalizacji, wierzymy, że każdy tekst oddaje osobistą przygodę edukacyjną i zasługuje na znalezienie się w tym wyjątkowym tomie. Ostatecznie więc przyjęłyśmy za kryterium grupowania teksów instytucjonalny kontekst pracy tutorskiej i spotkań, dzieląc historie na te wydarzające się w szkołach oraz w uczelniach wyższych. Mamy nadzieję, że w ten sposób budujemy obraz żywego tutoringu w określonych warunkach formalnych, bo przecież edukacja i kształcenie, mimo że mają dziesiątki form i odsłon, z reguły odbywają się w kontekście miejsca, czasu i przestrzeni symbolicznej oraz fizycznej (Mendel 2006).

Zapraszamy do lektury!

Beata Karpińska-Musiał i Magdalena Panońko

Bibliografia

- Mendel M. (red.) (2006), *Pedagogika miejsca*, Wydawnictwo Naukowe Dolnośląskiej Szkoły Wyższej, Wrocław.
- Schoen D.A. (1983), *The Reflective Practitioner. How Professionals Think in Action*, Basic Books, New York.

² Wszystkie historie opisane w książce są autentycznymi relacjami z procesów tutorskich. Często Autorzy stosują w opisach imiona swoich podopiecznych, inni wprowadzają anonimizację. Zapewniamy, że wszystkie przywołane imiennie osoby podopiecznych wyraziły zgodę na opublikowanie swoich danych, jak też fragmentów ich dzieł i utworów cytowanych w książce. Tam, gdzie tej zgody nie było, zastąpiono opis formami bezosobowymi lub pseudonimem.

Część I

Tutoring przestrzenią kształcenia ukierunkowanego na całościowy rozwój podopiecznego

O nierozłączności kształcenia naukowego i rozwoju osobistego

Beata Karpińska-Musiał

Wiedząc, czym jest edukacja spersonalizowana, nietrudno zrozumieć, że pomimo definicyjnego różnicowania tutoringu na naukowy (akademicki) i rozwojowy (wsparcie w osiąganiu celów, układaniu priorytetów), trudno zarysować wyraźną granicę pomiędzy obydwoma typami działania edukacyjnego. Na etapie założeń cele tutoringu naukowego i rozwojowego nieco się różnią. Pierwszy kieruje podopiecznego¹ na szczyty jego możliwości intelektualnych i poszerza wiedzę obszarową, kompetencje krytyczne i specjalistyczne typowe dla dyscypliny, w jakiej się poruszają. Tutor w tutorialu naukowym posługuje się określonym zestawem narzędzi i technik pracy, które wspomagają realizację celów badawczych lub poznawczych. Drugi typ tutoringu nie stawia sobie za cel osiągnięcia jakiegoś obranego pułapu wiedzy lub kompetencji, skupiając się raczej na doprowadzeniu podopiecznego do harmonii ze sobą samym, swoimi marzeniami i pomysłami na życie. Nierzadko tutor stosujący tutoring rozwojowy, zwany też wychowawczym, pomaga podopiecznym pokonać zidentyfikowane słabości i zwiększyć poczucie własnej wartości, wskazując na nieodkryte dotąd talenty. Określenie narzędzi jest trudniejsze, a sam proces przypomina raczej edukacyjne poradnictwo w obszarach odkrywanych dopiero potrzeb. Jeśli posłużyć się metaforą drabiny, po której uczeń chce wspinać się na szczyt, tutoring rozwojowy służy znalezieniu stabilnego podłoża, na którym drabinę można oprzeć, a naukowy – determinuje liczbę szczebli i jej wysokość.

Można zatem mówić o dwóch różnych typach kompleksowego oddziaływania na tutee w relacji tutorskiej. Często też okazuje się, że znajomość niuansów i specyfiki tych różnych podejść bardzo pomaga tutorom obrać

¹ Opisując relację między tutorem i podopiecznym, stosujemy w książce często zwroty zamienne: tutor–tutee, tutor–podopieczny, uczeń–mistrz. Z powodu różnych kontekstów, w jakich ten dialog jest opisywany przez nas oraz autorów rozdziałów, podjęliśmy decyzję o ujednoliceniu pisowni i stosowaniu małych liter w tych określeniach. Mimo powoływania się często na relacyjną bliskość dwóch Osób, która sugeruje czerpanie z filozofii dialogu i podkreślenia wagi jednostki (Drugi, Inny, Ja, Ty), bywa też, że pojęcia te występują w metodycznym opisie, w którym nie zachodzi podkreślanie relacyjnej bliskości, a raczej nakreślenie funkcji lub wzajemnych zadań. Wówczas pojęcia występują jako podmioty w zdaniu, a nie w filozofii i pedagogii.

adekwatny tok współpracy tutorskiej. Niektórzy lepiej spełniają się w tutoring *stricte* naukowym, inni preferują rozwojowy. Co więcej, z badań Beaty Karpińskiej-Musiał wynika, że na poziomie akademickim istnieje pewna zależność pomiędzy takimi wyborami a reprezentowaną dyscypliną naukową lub przedmiotową². Z obserwacji dokonywanej z kolei przez trenerów i ekspertów Collegium Wratislaviense, w tym także przez same redaktorki, przygotowujące tutorów do pracy, wynika też, że pojawia się tendencja do stosowania tutoring rozwojowego częściej w szkołach gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych, a naukowego – w uczelniach wyższych. Przy uwzględnieniu specyfiki etapu kształcenia, preferencji, predyspozycji i wiedzy tutora, tutoring jako *rama* dla kształcenia ma wielkie szanse na sprostanie oczekiwaniom uczniów lub studentów w sposób wysoce jakościowy i merytoryczny.

Z drugiej strony należy też pamiętać, że tak jak bez stabilnego podłoża drabina, jakkolwiek wysoka, nie doprowadzi studenta bezpiecznie do celu, tak i nieliczne szczebelki, nawet przy mocnej podstawie, nie wyniosą go na „dach świata”. Oznacza to, że dobry tutoring z reguły zawiera elementy zarówno podejścia rozwojowego, jak i naukowego. Mówi się nawet o nierozłączności tych dwóch cech edukacji spersonalizowanej. Jak pisze Piotr Czekierda (2015, s. 25), „łączy je wspólny duch, integralne spojrzenie na człowieka, oparcie na relacji mistrz–uczeń, ale wykorzystywane są w różnych sytuacjach”. Mimo to Czekierda dodaje, że mogą się one wzajemnie przenikać i z reguły tak właśnie się dzieje. Aby dostrzec te punkty styczne, wystarczy przyrzeć się zaledwie trzem opisanym przez Czekierdę (2015, s. 26–27) cechom tutoring naukowy i rozwojowy, wobec których możemy zauważyć wspólne elementy:

- tutoring naukowy polega nie tylko na przekazaniu wiedzy, ale na „poszukiwaniu mądrości”. W tym procesie uczymy już myślenia, argumentowania, samodzielnej decyzyjności w wyrażaniu opinii. To już jest aspekt rozwojowy.
- intelektualna przyjemność: w tutoring naukowym pracujemy nad rozwojem pasji, motywujemy do eksploracji nowego tematu, który już wiemy, że ciekawi ucznia. Pasja stanowi klucz do życiowego sukcesu, a jej obudzenie to również cel w tutoring rozwojowym. Z tym że u tych, którzy jeszcze niedokładnie wiedzą, co ich interesuje na starcie.
- w tutoring naukowym celujemy *w rozwijaniu* zainteresowań, a przez to rozwoju umiejętności poznawczych. Podobnie w rozwojowym – *odkrywamy* zainteresowania i przez to pobudzamy kognitywny potencjał studenta/ucznia. Cele są zatem podobne.

² Mowa o wstępnych wynikach badań jakościowych na temat implementacji tutoring w polskich uczelniach wyższych (Beata Karpińska-Musiał, badania *in statu nascendi* 2017).

Uświadomienie sobie podobieństw w obszarach pracy tutorskiej naukowej i rozwojowej jest, jak już wspomniano, kluczowe dla tutora. Dlatego też stanowi jeden z ważnych punktów szkolenia oferowanego nauczycielom pragnącym zostać tutorami. Współczesne przygotowanie nauczycieli do zawodu, mimo że uwzględnia przygotowanie pedagogiczne i kompleksowy zestaw przynależnych mu kompetencji, często – formalnie – zaniedbuje element funkcji wychowawczej, podkreślając, że jest to zakres pracy na niższych szczeblach edukacji (przedszkolnej i wczesnoszkolnej). Począwszy od IV klasy szkoły podstawowej, zmienia się podejście do edukacji, która skupia się odtąd na przekazie i treningu wiedzy przedmiotowej. Nie dziwne zatem, że proces ten pogłębia się przez kolejne 9–10 lat obowiązkowego kształcenia szkolnego; na poziomie uniwersyteckim uważa się wręcz, że wychowawcza funkcja jest już całkowicie zbędna, a nawet niemożliwa. Budowanie postaw u studentów uznaje się za zadanie zakończone dużo wcześniej. Czy jest to jednak trafna diagnoza?

Wystarczy, przykładowo, powołać się na fazy rozwoju psychospołecznego człowieka stworzone przez Erika H. Eriksona (2004). Według jego znanej teorii, człowiek przez całe życie przechodzi przez kolejne etapy swego rozwoju, na granicach których czekają na niego tzw. kryzysy: przełomy, których przejście warunkuje dalszy rozwój. Są to przełomy trudne, ale konieczne do tego, by zdrowo przechodzić do kolejnej fazy dojrzałości psychofizycznej. Teoria psychologiczna podkreśla fakt, że nierzadko dane kryzysy nie zostają zażegnane, przez co rzutują na przyszłe lata działalności człowieka i jego stosunek do otoczenia, siebie samego oraz na zdolność do budowania prawidłowych relacji z osobami dla niego znaczącymi. Trzy fazy (z ośmiu), na które warto zwrócić uwagę w kontekście wagi stosowania tutoringu wobec młodych ludzi, to *faza wieku szkolnego* oraz *faza okresu pokwitania*. W odniesieniu do uczelni nie wolno pominąć też kolejnej, określonej jako *faza wczesnego wieku dojrzałego* (ok. 18–25 lat). W pierwszej (ok. 6–12 lat) zaznacza się kryzys pomiędzy „pracowitością a poczuciem niższości”, gdzie cnotą staje się kompetencja. Zabawa ustępuje miejsca nauce przygotowującej do pracy, a rola pozytywnego lub negatywnego wzmocnienia dziecka na tym etapie jest kluczowa dla poczucia niższości lub sukcesu. W drugiej wymienionej fazie (na całej skali modelu Eriksona jest to faza piąta) dziecko wchodzi w najtrudniejszy i uważany przez psychologów za najbardziej formujący okres swego rozwoju: okres pokwitania (ok. 12–18 lat). To tarcie pomiędzy „budowaniem tożsamości a pomieszaniem tożsamości” – najbardziej osobotwórczy i zarazem ryzykowny czas konstytuowania siebie. To w tej fazie najbardziej wzrasta znaczenie *ego* człowieka, rozpoznania swych własnych talentów lub słabości, integracji lub dezintegracji osobowości. To w tej fazie spójność własnej roli społecznej jest celem nadrzędnym, a do jego realizacji potrzebne są osoby znaczące. Im

- **Czym jest tutoring?**
- **Skąd bierze się rosnąca popularność tej formy edukacji spersonalizowanej?**
- **Dlaczego jest postrzegany jako panaceum na problemy edukacji i wielka szansa na elitarnie kształcenie?**

Na te i wiele innych pytań odpowiadają Autorzy niniejszej publikacji. Redaktorki tomu, obie mocno związane z propagowaniem edukacji spersonalizowanej w formule naukowej i szkoleniowej, zebrały kilkadziesiąt opowieści o autentycznej relacji mistrz–uczeń w murach szkół i uczelni. W pierwszej części książki przybliżają też specyfikę i kontekst pracy tutora w dzisiejszej instytucji kształcenia, zwracając uwagę na jego złożoność, esencję i rolę wartości w świecie zróżnicowanych postaw uczniów i nauczycieli. Tutorzy z całej Polski z kolei przekonują, że tutoring stanowi niezwykłą szansę dla młodego człowieka. Pozwala mu na uzyskanie kompetencji przydatnych na rynku pracy, a także spełnione życie, zgodne z jego pasjami, możliwościami i pragnieniami. Każdy proces tutorski, a nawet każdy tutorial, jest spotkaniem w znaczeniu dialogu dwóch podmiotów. Osoby w nim uczestniczące obdarzają się nawzajem uwagą, wiedzą, wsparciem, inspiracją i twórczą krytyką. Ma swój kontekst, tło, powody, trajektorię, rezultaty, nastroj i głębię.

Książka składa się z 26 opowieści o takich wyjątkowych spotkaniach edukacyjnych:

- część z nich opisuje historie z wczesnych etapów kształcenia, a kilkanaście pochodzi ze środowiska akademickiego,
- ich autorzy reprezentują wiele różnych dziedzin naukowych i przedmiotowych, pracują w szkołach i uczelniach wyższych w Polsce.

Historie są niezwykłe. Pokazują ogromny potencjał, jaki tkwi zarówno w tutoringowaniu rozwojowym, jak i naukowo-akademickim.

Publikacja przeznaczona jest dla nauczycieli akademickich, pracowników organów prowadzących szkoły, osób zajmujących się HR, zarządzaniem oświatą i edukacją, szkoleniami, programami edukacyjnymi i rozwojowymi, trenerów rozwoju osobistego i doradców zawodowych, a także studentów i doktorantów zainteresowanych tą tematyką.

Patron merytoryczny

COLLEGIUM
WRATISLAVIENSE

Poznaj konkretne historie jednego z polskich fenomenów edukacyjnych XXI wieku!
Szkoła Tutorów i jej Absolwenci zmieniają szkolną i akademicką rzeczywistość.

Zamówienia:

infolinia 801 04 45 45, fax 22 535 80 01
zamowienia.książki@wolterskluwer.pl
www.wolterskluwer.pl
księgarnia internetowa www.profinfo.pl

cena 99 zł (w tym 5% VAT)

ISBN 978-83-8124-289-9

